

Земята, която ни храни

Важността на нещата се крие в най-малките детайли. От крехка розова пъпка – разцъфтява голям, прекрасен розов цвят; от едно малко зрънце пшеница – се стига до една Златна житница; от шепа земя – до големи ниви, плантации и т.н, които изхранват хиляди хора. В днешно време, за съжаление, изхвърляме зрънцата; смачкваме крехките цветни пъпки и потъпкваме земята. След това съжаляваме, но вече е късно. Каквото сме сторили, няма как да се върне.

Изложените по-горе метафори, имагинарни мой слушателю, всъщност са метафори за егоистичността, алчността и себичността на съвременния човек. Как се отблагодаряваме ние на Земята, която ни храни? Разрушаваме я! Пилеем невъзобновими ресурси, отказвайки да използваме възобновимите; замърсяваме почвите с химикали, за да са “по-плодородни”; изсичаме хиляди декари гори... и т.н, и т.н. А така ли трябва да бъде? Не, аз знам, че ще отговориш с “не”, но много добре знам, че и на следващия риторичен въпрос пак ще отговориш с “не”, а именно: направи ли нещо по въпроса със замърсяванията, източниците на енергия, водата, почвата цветята? А, добре, този път реши да смениш с “нищо”. Ами то след години видово разнообразие няма да ни остане, добре, че все още имаме лексикално.

Извинявай, имагинарни слушателю, преминал вече към реалното пространство, следователно - неимагинарни читателю, че те осъждам така. Знам, че не си ти единствения, който не използва енергоспестяващи крушки; който не спира водата докато си мие зъбите; който постоянно употребява найлонови пликоси и пластмасови бутилки; който не рециклира, не събира отпадъците си разделно; който хвърля боклуци, където му е удобно, но така всеки от твоите братя замърсители ще помисли, че творбата е адресирана точно към него, което ще го накара да се замисли за това, което причинява на майката природа, а и да го промени. А така е редно.

Ние сме гости на тази земя. Тя ни приютява, дава ни дом, дава ни топлина, храна, слънце, вода, поля, планини гори – хиляди поводи за усмивки! Тя ни дава всичко, от което имаме нужда. Храни ни както физически, така и на душевно ниво.

Благодарение на Природата, ние си набавяме всички вещества, които са нужни, за да може един организъм да функционира правилно. Дава ни храна, покриващата примитивните, но най-важни нужди на хората. Без нея, нашето съществуване би било немислимо. Земята дава, дава, дава... А в замяна, какво получава? Тя не иска нищо – само любов. Човешкото сърце, привидно с размерите на юмрук, е толкова необятно, че

винаги има място за още любов. Ако всеки един от нас се научи да дарява частица от себе си на майката Природа, тя ще продължи да дава всичко от себе си, за да може човешкият вид да продължи да съществува. Но ако ние не преглътнем своята алчност, егоизъм, себичност, ще прекрачим границата на взаимоотношенията с природата и ще стигнем до саморазруха.

Да, знам. Упрекваш ме заради множеството обиди към човешкия вид. Но ние сме устроени така – когато някой ни критикува, ние приемаме неговите думи, но когато го казва спокойно, като съвет – ние пренебрегваме важността на нещата, пречупваме ги през наша собствена призма и живеем в самозаблудата, че не вредим на никой и нищо. Добре, приеми го не като упрек, а като апел. И ти, и ти, и ти... Не пренебрегвайте Земята! Тя е най-голямото богатство, което имаме. От нея зависи всичко. Ние зависим от нея, защото тя без нас може, но ние без нея – не! Не можем без въздух, слънце, топлина, храна, вода – всичко, което тя ни дава. Нека не замърсяваме източника на живот, нека я запазим такава, каквата е била хиляди години, нека оставим най-голямото, важно и значимо наследство на бъдещите поколения – дом! Нека живеем, без да убиваме Земята, нека взимаме от нея само това, което ни е нужно, а не да грабим с пълни шепи това, което не ни принадлежи. Научете се да давате, да обичате, за да продължим да получаваме същото в замяна – любов. Защото ако земята не ни обичаше, щяхме ли сега да сме това, което сме? Щеше ли изобщо да ни има? Замислете се. „Земята, която ни храни”, е необятна тема, която всеки ще разгледа по различен начин. Това, което искам да кажа е, че ако ние не предприемем мерки, ако не отключим съвестта и обичта си, ще останем сами. Ние сами, обричаме себе си. Помисли си, до каква степен си готов да дадеш, за да получиш всичко това, от което имаш най-голяма нужда. Една малка частица, дарена от всеки човек, стига, за да продължим да съществуваме в хармония с Природата.

Аз обичам Земята, а ти?

Изготвил: Елена Ангелова Ханджийска

XI-и “б” клас, ЗПГ “Кл. Арк. Тимирязев”, гр. Сандански;